

Versből mesét!

Az V. Lázár Ervin Országos Anyanyelvi Verseny első fordulója

A szekszárdi Garay János Gimnázium Weöres Sándor 100. születésnapját egy versenyfelhívással ünnepelte. A középiskolás tanulóktól azt kérték, hogy az általuk megadott három kötet egyikéből válasszanak ki egy-egy verset, és írjanak belőle egy mesét. Három fős csapatok jelentkezését várták, akik három mesét küldenek be az első, írásbeli fordulóra.

Iskolánk az őszi szünet előtti utolsó napon tudta meg, hogy a benevezett 6 csapatból kettő nagyon szép helyezést ért el. Az országból 113 csapat vett részt az első megmérettetésen, ebből **Hering Henrietta, Faragó Anna** és **Mikó Nikoletta 11.C** osztályos tanulók a **13.** helyen végeztek, a maximális 60 pontból 55-öt értek el; **Hauser Dóra, Gáspár Alíz** és **Halgas Tamara**, szintén **11.C** osztályos tanulók pedig a **30.** helyen, 52 pontot összegyűjtve.

Bár a döntőbe való jutásról – néhány pont híján – diákjaink lemaradtak, büszkék vagyunk az eredményeikre!

Gasparics Judit

magyartanár

Hering Henrietta

Medve-tánc

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, a kerek erdő sűrű rengetegében, de annak is a közepében, volt az a tisztás, s azon a tisztáson egy mély, sötét barlang volt. Abban a barlangban élt egy vén, öreg medve.

Egy szép napon arra mentem. Mentem-mendegéltem, egyszer csak megpillantottam a tisztás dombját, miként egy vén medve kúszik-mászik fel a lejtőn. Hogy jobban lássam a medvét, felmáztam a legmagasabb fára. Másztam, másztam, míg fel nem értem a fakorona legtetejébe. Onnan fentről belátni az egész kerek erdőt, s annak a közepét is. Ilyen szép kilátás a világon máshol nincsen, mert lehet látni itt mindent: az avarban lapuló sünitől a hangosan vonyító farkason keresztül egészen pontosan a ravasz rókáig. Esteledett, a Nap vöröses színben égett az égen, nyugat felől néztem a naplementét. A horizont mentén láttam a medvét, miként a vacsoráját vadássza, de nagy elkeseredettségére a vacsora valahogyan gyorsabb volt, mint a vén öreg vadásza. Halakat próbált kifogni a tiszta, égbé színe tóból, nyulat próbált kiugrasztani a bokorból. De csalódottan, brummogva bandukolt haza a barlangjába a zsákmányszerző járatából, mert üres, korgó hassal az álom nehezen jön bárki szemére is. Amikor visszavonult a sötét barlangba beesteledés után, már az erdő apró-cseprő lakói is nyugovóra tértek, az éjjeli állatok is fel-felébredtek már, akkor egy végső, kétségbeesett gondolat járta át a medve buksiját: mi lenne, ha ellátogatna a komájához, aki az erdő másik felében élt. El is indult, már az út felét el is hagyta, már majdnem oda is ért, de a vén medve elgondolkozott, hogy illetlenség-e késő este hívatlanul beállítani mindenféle ajándék és meghívás nélkül. De a medve tudta jól, hogy a nyúl jó komája, és meg fogja érteni az ő problémáját, és elnézi neki, mert éhesen és egyedül a legrosszabb. De ha már a nyúl is egyedül töltötte volna az estét, mert így lett volna, e helyett csaptak egy kis baráti vacsorát, mert amikor a medve a nyúlhoz odaért, a legeslegfinomabb illatok szálltak, és ellepték a medve orrát. Odacsalogatott még néhány erdei állatkát ez a mennyei illat. Miután a finom vacsora készen lett, megrészegítette őket, de legfőképpen az üres hasú medvét. Nyugovóra hajtották a fejüket, és együtt mély álomba szenderültek.

Mert a barátok már csak ilyenek, mindig ott vannak, hogy ha bajban vagy, vagy egyedül nem tudod megoldani a problémáidat. Legyen bármilyen probléma is, a barát segítségét igénybe veheted, de cserébe te is ott legyél neki, hogy ha ő van bajban, vagy csak problémája van, esetleg egyedül érzi magát.

Faragó Anna
Déli felhők

Ma is korán keltem, mint minden reggel a nyáron. A barátaim már várnak rám. Hogy még nem mutatkoztam be? Ezer bocsánat, Kati vagyok. Az a Kati, akinek minden bizonnyal a legtöbb barátja van a világon. Mint már említettem, ma reggel is hozzájuk indultam.

Az ajtóban majdnem átestem anyán, aki már csípőre tett kézzel várt rám.

- Ma nem mész sehová ifjú hölgy, Marci és Sári hamarosan itt lesznek! Megígérted nekik, hogy ma együtt játszotok!

- Ezt te ígérted, nem pedig én! – tiltakoztam. Különben is, a barátaim már várnak! – kiáltottam, és elrohantam.

A házunktól nem messze van egy kis domb, ligettel. Ez az én kedvenc helyem. Amíg felértem, azon bosszankodtam, miért akarja anya, hogy azokkal az unalmas alakokkal unatkozzak. Igaz, az óvodában nagyon jóban voltunk, de azóta már megváltoztak a dolgok. Sári kedves, de sokat nyafog, és folyton a babáiról csacsog. Marci pedig... hát igen, ő meg fiú. Focizik, és folyton vadul. Ők hát az én „pajtásaim”, remélem, már értitek, miért nem vágyom látni őket. Inkább a hegyre költözök, minthogy velük egy napot eltöltsek. De már fel is értem a csúcsra, ahol minden rosszkedvem elszállt, ahogy mindig is, bármilyen dühös legyek is. Lehevertem hát a gyepre, fűszállal a számban, és miközben vártam, hol egy nyúl szaladt át a tisztáson, hol pedig egy róka osont át az árnyon.

Alig múlt el pár pillanat, elő is bukkant egy felhőpamacs. Mog király volt az első, aki megérkezett. Szürke, kétágú szakállat viselt, a koronáját pedig mintha a cukrásza készítette volna el. A bolondja épp olyan vicces, mint mindig. Orra bukik, csetlik-botlik, sapkájából csengő helyett egy marék kígyó ágaskodik. Ma egy kánya is velük utazik, talán a király koronájára pályázik. És most jönnek a barátnőim. Bogyóvére, a királylány. De miért sír? Talán a gonosz Mog király nem engedi el a lovagjával a bálba? Ez igazságtalan, de majd én beszélek vele. Intek neki, és pár szóval vigasztalom, amitől már nem is sír olyan nagyon. És persze a másik hercegnő, aki csak névleg az, hiszen benne is csupán annyi királyi vér van, mint a Sári babájában. Nahát, már megint Sári! Bosszantó egy alak, na de térjünk vissza a „hercegnőre” a díszes kocsiban. Ő a cirkusz sztárja, övé a lehangosabb taps. Nem is csoda, hiszen kecsességben még egy hattyút is le hagy. Megdicsérem az új ruháját, amelyet éppen felvett, talán még sose láttam annál szebbet. Hát igen, ők azok, akikről már annyit hallhattatok. És ők még csak az udvartartás egy aprócska része. Látnátok, amikor mind együtt vannak, a szavatok is elakadna. De mit hallok? Valaki közeleg, vajon ki az, aki ilyenkor erre tekereg? Anya lép a tisztásra, s körbenéz. Majd fel az égre, és mosolyogva beszél.

- Hát ők azok? Azt hittem, hogy manók és tündérek, de látom, jobb a helyzet. Legalább a képzelőerődet is fejlesztetd!

Dacosan fordultam el, ő ezt nem érti.

- Még mindig jobb barátok, mint Marci és Sári. A felhőkkel sose kell vitázni.

- Bizony soha, de játszani se tudnak veled.

- Ebben tévedsz, egész nap mókázunk!

- Na, ne mondd! Hol a labda meg a csákó?
- Nem labdázunk, hanem táncolunk, ez a mi multságunk!
- És honnan van a felhőknek lába? Kíváncsi lennék arra a tánra.
- Hogy jönne le, ő csak egy felhő! Az ég a hazája kezdetektől.
- Lám, csak lám, akkor hogy szaladtok le a lejtőn? Nem lenne jobb egy igazi társ, egy barát, akivel rohangálsz?
- Talán, bár attól függ, hogy milyen. Olyan, aki nem bánt, és nem hízeleg.
- Marci és Sári pont ilyen! Már rég megváltoztak, csak nem vetted észre! Hogy is láttad volna, ha itt ülsz fent a hegyen, falat vonva magad köré szüntelen!
- Megváltoztak, az hogy lehet? Igaz, egyiket se láttam mostanában.
- Szerinted odaadná a te hercegnőd a legszebb ruháit, hogy ha egy napot a földön tölthetne?
- Talán igen, majd megkérdezem tőle, de most rohanok. Még a régi barátok se várnak sokat!

Mikó Nikoletta
Bújócska

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer két kis manó. A fiatalabbikat Mikinek hívták, az idősebbiket pedig Misinek. A két testvér nagyon szeretett bújócskázni. Ma is éppen kimentek a csorba kúthoz játszani, amelyet egy keskeny és egy széles út kerített be. Misi az egyik fához ment számolni, míg Miki elbújt.

- Aki bújt, aki nem, megyek! – szólalt meg Misi.

Miki halkán felnevetett, és így szólt:

- Ha sokáig kandikálsz, virradóra megtalálász.

Misi már kezdte volna feladni, amikor meglátta a kút falának egyik kis részében manó testvérét.

- Megvagy! – kiáltotta Misi.
- Ó, de kár, pedig már kezdtem örülni! – mondta a kis Miki szőrgombóc.

Pihenésképpen leültek egy nagy fa alá, és uzsonnáztak egyet. Kedvencük a dió és a mogyoró volt, de szívesen rágcsáltak bármi mást is. Alkalmas volt az idő egy kis délutáni szunyókáláshoz, így lefeküdtek pihenni. A nagy fa ágai elég árnyékot tudtak nyújtani nekik,

de a Nap később oda is besütött. A két manó ásítva felállt a kellemes pihenés után, nyújtózkodtak egyet, és már neki is vágtak az újabb kalandnak. A hatalmas mezőn sétálva Misinek támadt egy ötlete.

- Bújócskázunk még egyszer, de most én bújok el! – jelentette ki pimaszul Misi.
- Legyen! – egyezett bele Miki.

Misi már tudta előre, hogy hova bújjon el, mivel sokkal ügyesebb és furfangosabb volt az öccsénél. Miki egy fenyő alatt számolt, mire végzett, addigra Misi köddé vált.

- Aki bújt, aki nem, megyek! – mondta Miki.

Misi nem szól egy szót se, csak magában gondolt egyet: „Gyere csak nyugodtan, keress bátran, de úgyse találsz rám.” Miki már órák óta kutatta őt. Kereste a fán, a fű között, a kútnál, a bokrokban, de sehol se találta. Bátyja huncutul lapult a kis dió és a nagy dió között egy mogyoróban, és abban is egy nem mindennapi házban. A ház száz teremből és száz toronyból állt. Miki feladta, mert már rájuk sötétedett, melleleg éhséget érzett. Misi így szólt hozzá: „A mogyoró cifra házában, egyik tornyának termében találsz rám. Ha sokáig benne jársz, esztendőre megtalálsz!”

Miki így már hamar rátalált kedves kis játszótársára, aztán szép lassan hazafelé indultak. Otthon szüleik finom vacsorával várták már őket. Miután jól bevacsoráztak, fáradtan mesélték el az aznapi élményeiket. Szüleik nagy odafigyeléssel hallgatták gyermekeik történetét, és jókat kacagtak a gyertya fénye mellett. Majd teljesen kimerülve álomba szenderült a két kis bújócskázó manócska.

Budapest, 2013 őszén